

Steiner Ferencné Párizsban

Ez én vagyok Párizsban.

1948-ban a Külkereskedelmi Igazgatóságon dolgoztam, és mivel jól beszéltem franciául, kaptam egy ajánlatot, hogy menjek ki Párizsba dolgozni. Boldog voltam, mert egész életemben Párizsba vágytam, minden vágyam az volt, hogy oda eljussak. 1948. június 2-án indultam, vonattal. Emlékszem, a vonaton reszkettem az izgalomtól, meg az alpoki hidegtől. Párizsban a kirendeltségen - amely a kereskedelmi kapcsolatot tartotta az ottani Gazdasági Minisztériummal - lettem titkárnő. Egy ottani kolleganőm egy özvegyasszonynál, egy háromszobás lakásban vett ki részemre egy szobát. A lakásban fürdőszoba volt, de melegvíz nem, azt melegíteni kellett gázon és mosdótálban mosakodtunk. Párizs akkor nagyon rossz állapotban volt, a boltban minden jegyre

ment, de nagyon jól éreztem magam a városban. Ott voltam először metrón.

Mikor kimentem, abban az időben még Károlyi Mihály volt a párizsi követ, de nemsokára lemondott. Ezután Szántó Zoltán lett a nagykövet, és ő teljesen kisajátított engem, mint munkaerőt. Állandóan a visszavásárlásra tonnaszámra visszahozott részvényeket kellett átvennem, és semmi mással nem foglalkozhattam. Akkoriban az Alliance Francaise-be jártam nyelvtanfolyamra, és azt borzasztóan szerettem. Nagyon gyorsan haladtam, minden hónapban egy osztállyal följebb kerültem. A tanárnő egy nagyon finom, ötven év körüli kisasszony volt, mellettem egy török kislány ült, volt ott egy amerikai néger, és voltak kínaiak is, akik olyan dolgozatokat írtak, hogy az tiszta költészet volt. Szántó Zoltán sajnos ezt megszüntette, mert nem lett időm tovább a tanfolyamra járni. 1950-ben jöttem haza Párizsból, majd 1963-tól 1965-ig ismét kint dolgoztam. Nagyon sokat utaztam Franciaországban mindenfelé, és ezalatt az évek alatt Olaszországot is bejártam, autóbusszal, vonattal, sőt két hónapot dolgoztam Algírban is a kirendeltségen.